

PŘÍCHOD NOCI NEVĚSTÍ NIC DOBRÉHO...

MICHAEL
CONNELLY

TEMNÉ
HODINY

„JEDEN Z NEJLEPŠÍCH SOUČASNÝCH THRILLERŮ“
THE GUARDIAN

TEMNÉ HODINY

Michael Connelly

TEMNÉ
HODINY

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 2021
Translation © Jiří Kobělka 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2022
Z anglického originálu *The Dark Hours* přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0476-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovalt.cz

*Věnováno Robertu Pepinovi – překladateli, redaktorovi
a od počátku příteli. Merci beaucoup, mon ami.*

DÍL 1

PŮLNOČNÍ
MUŽI

1

Mělo vydatně pršet, což by každoroční spršku olova poněkud utlumilo. Předpověď se ovšem pletla. Obloha byla modročerná a průzračná. A Renée Ballardová se chystala na nápor; čekala pod nadjezdem přes Cahuenga Pass na severní straně dálnice. Radši by tu byla sama, jenže měla partačku, a navíc trochu nevrlou. Inspektorka Lisa Mooreová z útvaru pro sexuální napadení při Hollywoodské divizi byla veteránka denních služeb, která chtěla být doma s přítelem. Jenže na silvestra sloužilo všechno, co mělo ruce a nohy. Z taktických důvodů navíc museli být všichni v uniformě a bouchat dvanáctky. Ballardová s Mooreovou spolu měly službu od šesti a zatím byl klid. Jenže se pomalu blížila půlnoc, závěr posledního dne v roce, a největší potíže teprve měly přijít. Kromě toho se v terénu pohybovali Půlnoční muži. A Ballardová s neochotnou partnerkou musely být připravené rychle zasáhnout, jakmile přijde očekávané hlášení.

„Fakt musíme stát zrovna tady?“ zeptala se Mooreová. „Koukej na ty lidi. Jak můžou takhle žít?“

Ballardová si prohlédla provizorní přístřešky sflikované z odhozených kusů lepenky a stavební suti, které lemovaly obě strany dálničního nadjezdu. Viděla pár kempingových vaříčů a pár lidí hemžících se ve svých ubohých tábořištích. Prostor pod nadjezdem byl tak přeplněný, že se krajní přístřešky opíraly o mobilní toalety, které sem město nechalo dovézt, aby zachovalo alespoň zdání důstojnosti a snesitelných hygienických podmínek. Severně od nadjezdu se rozprostírala obytná zóna s byty orientovanými do svahu, které se říkalo Dell. Po četných hlášeních, že lidé z chatrčí kálejí na ulici a v zahradách okolních domů, zajistilo město mobilní toalety. Říkalo se tomu *humanitární úsilí*.

„Ty mluvíš, jako by pod nadjezdem bydlet chtěli,“ nadhodila Ballardová. „Jako by měli na vybranou. Jenže kam mají jít? Město jim poskytlo záchody. Takže už sice nevězí v hovnech, ale ve sračkách jsou pořád.“

„No jasně,“ řekla Mooreová. „Je to jako sněť – pod každým mostem ve městě vidíš stejný obrázek. Jako někde ve třetím světě. Lidi kvůli tomu začnou zvedat kotvy.“

„To už se děje,“ poznamenala Ballardová. „Ale my tu každopádně zůstanem. Pod tímhle nadjezdem jsem už pátý silvestr, a až to začne střílet, je to nejbezpečnější místo.“

Po těchto slovech se obě na pár okamžiků odmlčely. I Ballardová už přemýšlela, že odtud odejde a možná se usadí na Havaji. Ale nebylo to kvůli neřešenému problému bezdomovectví, který sužoval Los Angeles. Prostě se sešlo několik věcí najednou. Město, práce, život. Kvůli pandemii, sociálním nepokojům a násilností stál tenhle rok úplně za prd. Doslova i obrazně na ni plivali lidé, o kterých si myslela, že za ně bojuje a snaží se je chránit. Byla to tvrdá lekce, po níž se jí zmocnil pocit marnosti a pronikl jí hluboko do morku kostí. Potřebovala nějakou změnu. Například vypátrat svou matku v horách ostrova Maui a pokusit se s ní po tolika letech opět spojit.

Sundala jednu ruku z volantu a přidržela si rukáv u nosu. Od protestů dnes byla v uniformě poprvé. Ještě teď cítila slzný plyn. Dvakrát nesla uniformu do čistírny, ale štiplavý zápach zůstal v látce natrvalo zažraný jako drsná připomínka, co to bylo za všivěj rok.

Pandemie a protesty všechno změnily. Policie se přestala chovat proaktivně a začala jen reagovat na události. A tahle změna Ballardovou nějakým způsobem rozhodila. Nejednou se přistihla, že uvažuje o odchodu. Tedy až do chvíle, kdy se objevili Půlnoční muži. Ti jí dali nový cíl.

Mooreová se podívala na hodinky. Ballardová si toho všimla a rovněž zkontrolovala čas na palubní desce. Byl o hodinu posunutý, ale nedalo mnoho práce spočítat, že do půlnoci zbývají poslední dvě minuty.

„Aha, a je to tady,“ ohlásila Mooreová. „Koukej na toho chlapa.“

Dívala se z okna na muže, který kráčel k jejich autu. Venku bylo patnáct stupňů, ale on neměl košili a zablácené kal-

hoty si přidržoval rukou. Respirátor taky neměl. Mooreová měla na své straně pootevřené okénko, ale teď zmáčkla tlačítko, vytáhla okno nahoru a zamkla auto.

Bezdomovec jí zaklepal na okno. Slyšely, jak za sklem mluví.

„Hej, policajtky, mám tady problém.“

Seděly sice v neoznačeném autě, ale jakmile zaparkovaly pod nadjezdem, zapnula Ballardová majáčky na přední masce, a navíc byly obě v uniformě.

„Pane, nemůžu s vámi mluvit takhle,“ řekla Mooreová hlasitě. „Nasaďte si respirátor.“

„Jenže mě okradli,“ pronesl muž. „Usnul jsem a tamhle ten parchant mi sebral všechny věci.“

„Pane, nemůžu vám pomoci, dokud si nenasadíte respirátor,“ trvala na svém Mooreová.

„Já žádnéj blbej respirátor nemám.“

„Tak to je mi líto, pane,“ řekla inspektorka. „Když se nechráníte vy, nemůžu vás chránit ani já.“

Muž bouchl pěstí do okna před jejím obličejem. Mooreová ucukla hlavou, přestože bezdomovec nechtěl sklo rozbít.

„Odstupte od toho auta, pane,“ zavelela.

„Naser si, krávo,“ odsekl muž.

„Pane, jestli budu muset vystoupit, pojedete rovnou do okresní věznice,“ varovala ho Mooreová. „A jestli nemáte covid teď, tak tam ho zaručeně chytnete. To byste chtěl?“

Muž se obrátil k odchodu.

„Naserte si,“ zopakoval. „Celá policie ať si nasere.“

„Jako bych to ještě nikdy neslyšela,“ poznamenala Mooreová.

Znovu se podívala na hodinky a Ballardová znovu zkontrolovala palubní desku. Z roku 2020 zbývala poslední minuta a Mooreová se stejně jako většina lidí ve městě i na celém světě nemohla dočkat, až tenhle nepovedený rok skončí.

„Prokristapána, fakt nemůžem jet jinam?“ postěžovala si Mooreová.

„Na to je pozdě,“ odpověděla Ballardová. „A navíc ti říkám, že tady jsme v bezpečí.“

„Před těmahle lidma ne,“ odtušila Mooreová.

2

Bylo to jako pytlík s popcornem v mikrovlnce. Nejprve pár puknutí v posledních vteřinách starého roku a pak kanonáda výstřelů, jejichž frekvence byla tak vysoká, že se slévaly v jediný nepočítatelný praskot. Olověná symfonie. Palba neustávala plných pět minut, neboť tisíce občanů v rámci losangeleské novoroční tradice pálily ze svých zbraní do vzduchu.

A nikdo neřešil, že co vylétlo nahoru, musí zase spadnout dolů. Ve Městě andělů začínal každý nový rok nebezpečím.

Tuto palbu samozřejmě doprovázely legitimní ohňostroje a petardy, výsledkem čehož byl zvuk charakterizující toto město, který byl stejně spolehlivý jako samotná změna kalendáře. Když se na stanici sázeli, kolik přijde v souvislosti s olověným deštěm hlášení, průměrný tip byl osmnáct. Většinou to odnášela čelní skla, i když zrovna před rokem volali Ballardovou k případu, kdy kulka prolétla světlíkem a zasáhla do ramene striptérku, která právě tančila na parketu. Padající kus olova jí nezpůsobil ani škrábnutí, ale střep z rozbitého světlíku trefil hosta sedícího u pódia tak nešťastně, že mu na hlavě udělal novou pěšinku. Host se nakonec rozhodl incident nehlásit, protože by vyšlo najevo, že nebyl přesně tam, kde sdělil rodině, že na silvestra bude.

Bez ohledu na počet volání by však většinu těchto případů vyřešily hlídky, pokud by některý z nich nebyl tak závažný, že by si vyžádal přítomnost detektiva. Ballardová s Mooreovou tady čekaly na jiný telefonát. Na Půlnocní muže. Bohužel bylo smutnou realitou, že někdy nelze případ vyřešit jinak než pasivním čekáním, až predátor zaútočí znovu a udělá chybu, případně po sobě zanechá stopu vedoucí k jeho usvědčení.

„Půlnoční muži“ byla neoficiální přezdívka. Ballardová tak soukromě říkala dvojici násilníků, kteří během pěti týdnů sexuálně napadli dvě ženy a pokaždé to učinili o svátcích – na Den díkůvzdání a na Štědrý den. Spojitost mezi oběma případy se prokázala na základě způsobu provedení, nikoliv na základě DNA, protože Půlnoční muži si dávali dobrý pozor, aby po sobě žádnou DNA nezanechali. Oba útoky začaly krátce po půlnoci a trvaly až čtyři hodiny, během nichž se útočníci střídavě zmocňovali žen ležících ve vlastních postelích, načež akci zakončili tím, že každé z nich uřízli velký pramen vlasů nožem, který jim předtím drželi pod krkem. Kromě toho prošpikovali své útoky i dalšími ponižujícími detaily, díky nimž mohla policie jednoznačně konstatovat, že jde o tytéž pachatele – ačkoliv už fakt, že se znásilnění dopouštěla dvojice mužů, byl sám o sobě dost neobvyklý.

Ballardová sloužila noční, takže ji k oběma případům povolali jako zasahujícího detektiva. Ráno pak oba případy předala kolegům z útvaru pro sexuální napadení – trojčlennému vyšetřovacímu týmu, jehož součástí byla i Lisa Mooreová. Ale protože Ballardová u obou případů zasahovala, zařadili ji neoficiálně do týmu také.

V předchozích letech by si dvojice několikanásobných násilníků okamžitě získala pozornost oddělení sexuálních deliktů, které sídlilo v policejní administrativní budově jako součást elitní Divize loupeží a vražd. Škrty v městském rozpočtu však zasáhly i policii: útvar se musel rozpustit a případy sexuálního napadení si teď po své koleji řešily divizní týmy detektivů. Byl to klasický příklad toho, jak lidé volající po seškrtnání policejních rozpočtů nepřímo dosáhli svého. Zástupci města sice snahy o zeštíhlení rozpočtů odmítli, jenže policie beztak veškeré zdroje utratila, když po smrti George Floyd a rukou kolegů v Minneapolisu musela řešit masové protesty. Po několika týdnech taktické pohotovosti se všemi doprovodnými náklady byla úplně bez peněz a výsledkem této finanční tísně byl stopstav na přijímání nových zaměstnanců, rozpouštění útvarů a ukončení několika programů prevence. Činnost policie zůstala v některých klíčových oblastech fakticky ochromená.

Lisa Mooreová představovala dokonalý příklad, jak tohle všechno vede ke zhoršení služeb pro veřejnost. Místo

aby se vyšetřování případu Půlnočních mužů věnovala specializovaná jednotka vybavená dostatečnými zdroji a vedená detektivy s výcvikem a zkušenostmi s vyšetřováním takto závažných deliktů, dostali ho na starost přepracovaní detektivové z personálně vyčerpaného útvaru pro sexuální napadení při Hollywoodské divizi. Tento útvar přitom musel řešit všechny případy znásilnění, pokusu o znásilnění, sexuálního napadení, osahávání, odhalování se na veřejnosti a nařčení z pedofilie, a to na nesmírně rozlehlém a hustě osídleném území. Mooreová se přitom k pracovním povinnostem stavěla podobně jako spousta jiných policistů po letošních protestech: snažila se toho dělat co nejméně a odpočítávala dny do výslužby bez ohledu na to, jak byla vzdálená. Na případ Půlnočních mužů pohlížela jako na nevíтанé vyrušení z jejího zajetého režimu od osmi do čtyř, kdy v první polovině pracovního dne svědomitě vyplnila požadované formuláře a ve druhé absolvovala povinné minimum vyšetřovací práce, přičemž policejní stanici opouštěla jen v případech, kdy se něco nedalo vyřídit po telefonu nebo od počítače. Přidělení na noční službu k Ballardové během silvestrovské noci chápala jako velkou urážku a nepříjemnost. Ballardová zastávala právě opačný postoj a dnešní služba pro ni znamenala šanci dostat se o něco blíže ke dvěma predátorům, kteří ubližují ženám.

„Slyšelas něco o vakcíně?“ zeptala se Mooreová.

Ballardová zavrtěla hlavou.

„Nejspíš totéž co ty,“ odpověděla. „Příští měsíc – možná.“
Teď zavrtěla hlavou Mooreová.

„Kretění,“ ulevila si. „Zasahujem na místech činu, takže bysme ji měli dostat společně s hasiči. Ale místo toho nás soupli k prodejcům potravin.“

„Hasiče berou jako poskytovatele zdravotní péče,“ vysvětlila Ballardová. „Nás ne.“

„Já vím, ale tady jde o princip. Naše odbory stojí za prd.“

„Tohle odbory neřeší. Je to věc guvernéra, zdravotnického úřadu a spousty dalších.“

„Zasraní politici...“

Ballardová to nechala plavat. Tyhle hlášky slychala na poradách a v hlídkových vozech po celém městě. Stejně jako spousta jiných policistů i ona už covid-19 prodělala. V lis-

topadu ji to na tři týdny sklátilo a teď jen doufala, že jí protilátky vystačí do doby, kdy dorazí vakcína.

Během nastalého ticha vedle nich zastavil hlídkový vůz. Stál rovnoběžně s jejich autem, takže blokoval jeden jízdní pruh v severním směru.

„Ty je znáš?“ zeptala se Mooreová a natáhla se po tlačítku stahování okna, protože měla auto na své straně.

„Bohužel ano,“ řekla Ballardová. „Nasad' si respirátor.“

Byli to dva policisté druhého stupně, Smallwood a Vitello, kterým v krvi kolovalo příliš mnoho testosteronu. Pokládali se za „příliš zdravé“ na to, aby se nakazili, a tak nedodržovali předepsané používání respirátorů.

Mooreová si ten svůj nasadila a stáhla okénko.

„Jak se vede ve štabajznomobilu?“ zeptal se Smallwood a nasadil široký úsměv.

I Ballardová si nasadila erární respirátor. Měl tmavě modrou barvu a nad dolním okrajem se táhla stříbrná písmena LAPD.

„Blokujete tady dopravu, Smallwoode,“ řekla.

Mooreová se na ni podívala.

„To jako fakt? On se jmenuje ‚Malej kolík‘?“

Ballardová přikývla.

Vitello rozsvítil světelný panel na střeše. Blikající modrý majáček ozařoval graffiti na betonových zdech nad chatrčemi a chýšemi po obou stranách nadjezdu. Správa města nechávala pravidelně přemalovávat nápisy typu „Policajtské svině“ a „Smrt Trumpovi“, jenže v pronikavém modrém světle majáčků původní sdělení prosvítala pod bílým nátěrem.

„A co teďka?“ zeptal se Vitello.

„Poslyšte, tamhle je chlap, který chce ohlásit nějakou krádež,“ prohlásila Ballardová. „Co kdybyste to s ním sepsali?“

„Na to serem,“ opáčil Smallwood.

„Tohle je spíš pro detektivy,“ dodal Vitello.

V tu chvíli tento rozhovor, pokud se to tak dalo nazvat, přerušilo hlášení dispečera, které se ozvalo v obou vysílačkách. Dispečer volal jednotku „6-William“, přičemž číslo 6 označovala Hollywood a „William“ byla policejní zkratka pro detektivy.

„To jste vy, Ballardová,“ upozornil Smallwood.

Ballardová sebrala vysílačku z nabíječky ve středovém panelu a odpověděla.

„Tady šest-William-dvacet-šest. Mluvte.“

Dispečer ji požádal, aby odjela na Gower Street, kde došlo ke střelbě se zraněním.

„To je v Rokli,“ houkl přes okénko Vitello. „Budete tam chtít posily, dámy?“

Hollywoodská divize se členila na několik policejních zón zvaných základní hlídkové oblasti. Smallwood s Vitellem měli na starost oblast zahrnující Hollywood Hills, kde byla kriminalita nízká a většinu obyvatel tvořili běloši. Tento rajon dostali přidělený záměrně, aby netropili příliš mnoho potíží a nedostali se do zbytečných konfrontací s příslušníky menšin. Ne vždy to však fungovalo. Ballardová slyšela, jak hrubě tihle dva zacházeli s teenagery, kteří parkovali na Mulholland Drive v zákazu v místech, odkud byl v noci nádherný výhled na město.

„Myslím, že to zvládneme,“ houkla Ballardová přes vzdálenější okénko. „Vy se vraťte na Mulholland a hlídejte výrostky, co vyhazují z okna kondomy. Ať je tam bezpečno, chlapi.“

Zařadila rychlost a šlápla na plyn dřív, než se Smallwood s Vitellem zmůžou na odpověď.

„Chudák,“ utrousila Mooreová beze špetky sympatií v hlase. „Policista Malej kolík.“

„Jo,“ poznamenala Ballardová. „A každou noc se to ve službě snaží kompenzovat.“

Mooreová se zasmála a obě ženy vyrazily po Cahuenga Boulevard na jih.

3

„Gowerská rokle“ byla typicky hollywoodská přezdívka pro křižovatku Sunset Boulevard a Gower Street, která před téměř sto lety fungovala jako shromaždiště a burza námezdních dělníků. Ti postávali na nároží a čekali na šanci zahrát si jako komparsisté ve westernech, které tehdy zdejší filmová studia chrlila týden co týden. Mnozí z těchto hollywoodských kovbojů už na křižovatce stáli plně ustrojení – v zaprášených kovbojských botách, kožených jezdeckých návlecích, vestách a obrovských kloboucích –, a tak se po vzoru westernových titulů začalo tomuto místu přezdívat „Gowerská rokle“. Proslýchalo se, že tady kdysi sehnal práci mladý herec jménem Marion Morrison. Později byl známý spíš jako John Wayne.

Dnes stálo v rokli nákupní centrum se zašlou fasádou evokující městečko z Divokého západu – na venkovní zdi prodejny Rite Aid dokonce visely portréty slavných hollywoodských kovbojů, od Waynea po Genea Autryho. Na východní straně směrem na jih se pak od rokle táhly řady studiových scén velkých jako tělocvičny, které končily až u korunního klenotu celého Hollywoodu, totiž filmového studia Paramount. Hlavní budovu obklopovaly bezmála čtyřmetrové zdi a železné brány, takže celý objekt působil jako věznice. S tím rozdílem, že tyto bariéry měly bránit lidem ve vstupu, nikoliv v odchodu.

Západní stranu Gower Street pak tvořila všehochuť objektů. Autoopravny se tady střídaly se stárnoucími bytovými domy, kde byla zamřížovaná všechna okna i dveře. Objekty na této straně byly navíc hustě posprejované tagy místního gangu Las Palmas 13, kdežto zdi studií na východní straně žádná graffiti neobsahovaly – jako by sprejeři

intuitivně cítili, že filmový průmysl, na kterém Los Angeles stálo, je v tomto městě nedotknutelný.

Hlášení o střelbě přivedlo Ballardovou a Mooreovou na pouliční mejdan na parkovišti za jakousi karosárnou. Na ulici se poflakovalo pár lidí, vesměs bez respirátorů. Většina jich pozorovala policisty ze dvou hlídkových vozů, kteří právě ohraničovali policejní páskou místo činu v podobě vyasfaltovaného nádvoří se vstupní branou, kde stály automobily v různých fázích opravy a rekonstrukce.

„Fakt to musíme absolvovat?“ zeptala se Mooreová.

„Já ano,“ odpověděla Ballardová.

Otevřela dveře a vystoupila z auta. Věděla, že její odpověď Mooreovou zahanbí, takže vyjde za ní. Byla si naprosto jistá, že tady bude parťačku potřebovat.

Protáhla se pod žlutou páskou nataženou přes vchod do firmy a rychlým pohledem zjistila, že oběť střelby už na místě není, protože ji zřejmě odvezli do nemocnice. Po chvíli uviděla seržanta Davea Byrona, jak se spolu s kolegou snaží shromáždit hlouček potenciálních svědků do jedné z otevřených garáží ve firmě. Dva další uniformovaní policisté vytyčovali vnitřní kordon kolem místa, kde byla oběť střelby skutečně zasažena – na asfaltu se leskla kaluž krve a pár obalů od zdravotnických pomůcek, které záchranáři použili. Ballardová zamířila přímo k Byronovi.

„Dave, co pro mě máte?“ zeptala se.

Byron se na ni ohlédl přes rameno. Měl nasazený respirátor, ale Ballardová podle jeho očí poznala, že se usmívá.

„Mám pro vás sračku na kvadrát, Ballardová,“ prohodil.

Ballardová mu ukázala dál od občanů, aby si mohli promluvit o samotě.

„Vy zůstaňte, kde jste, lidi,“ upozornil Byron svědky a zvedl ruce dlaněmi nahoru, aby je zadržel na místě. Ballardová si jeho gesto vyložila tak, že tito lidé možná neumějí dobře anglicky.

Byron ji následoval k rezavé karoserii starého obytnáku VW, kde vytáhl notýsek a zadíval se do poznámek.

„Oběť je údajně Javier Raffa, majitel téhle firmy,“ začal. „Bydlí asi blok odtud.“

Ukázal palcem přes rameno na skupinu domů západně od karosárny.

„Pokud je nám známo, má vazby na Las Palmas,“ dodal.

„Jasně,“ řekla Ballardová. „Kam ho odvezli?“

„Do hollywoodské presbyteriánské. Byl v posledním tažení.“

„A co vám řekli svědci?“

„Moc toho nebylo. Nechal jsem je vám. Vypadá to, že Raffa každý rok na silvestra otevře nádvoří a narazí sud. Má to být oslava pro místní, jenže letos se tady objevila i spousta členů Las Palmas. Odpočítali nový rok, začali střílet do vzduchu, a najednou ležel Raffa na zemi. Zatím nikdo nevypověděl, že by byl svědkem, jak ho zasáhla kulka. A nábojnic je tady všude hromada. Tak přeju hodně štěstí.“

Ballardová ukázala bradou na kameru upevněnou v rohu garáže pod střešním převisem.

„A co kamery?“

„Ty venku jsou falešné,“ vysvětlil Byron. „Ty uvnitř jsou funkční, ještě jsem se na ně nedíval. Ale co jsem slyšel, jsou orientované tak, že nám moc nepomůžou.“

„Dobře. Dorazili jste dřív než záchranka?“

„Já ne, ale devětasedmdesátka to stihla. Finley a Watts. Prý měl ránu v hlavě. Teď jsou tamhle, takže si s nima můžete jít promluvit.“

„Když bude třeba, tak ano.“

Ballardová se zadívala po uniformovaných policistech natahujících policejní pásku a pokusila se najít někoho, kdo mluví španělsky. Ona sama základy španělštiny znala, ale na výslech svědků by to nestačilo. Všimla si, že u starého pic-kupu stojí Victor Rodriguez a omotává pásku kolem zpětného zrcátka.

„Nevadí, když si půjčím V-Roda, aby mi tlumočil?“ zeptala se.

Zdálo se jí, že Byron pod respirátorem svráští ústa.

„Na jak dlouho?“ zeptal se.

„Na předběžné výslechy svědků a pak možná na rozhovor s příbuznými,“ odpověděla Ballardová. „Jestli někoho povezeme na stanici, tak už si půjčím jiného kolegu.“

„To by šlo. Ale jestli se mezitím objeví něco dalšího, budu si ho muset vzít zpátky.“

„Rozumím. Nebudu to zdržovat.“

Ballardová zamířila za Rodriguezem, který pracoval na divizi zhruba rok, když ho sem přeložili z Rampartu.

„Victore, půjdete se mnou,“ oslovila ho.

„Já?“ ozval se policista.

„Musíme si promluvit se svědky.“

„Fajn.“

Mooreová se k nim mezitím připojila a společně zamířili ke skupině svědků.

„Myslela jsem, že zůstaneš v autě,“ poznamenala Ballardová.

„Co potřebuješ?“ zeptala se Mooreová.

„Hodilo by se mi, kdyby někdo zajel do presbyteriánské nemocnice a zkontroloval oběť. Nechceš si vzít auto a zajet tam?“

„Sakra.“

„Anebo tam zajedu já a ty zatím vyslechněš svědky a příbuzné.“

„Dej mi klíče.“

„Myslela jsem si to. Jsou pořád v autě. Pak mi dej vědět, co jsi zjistila.“

Než předstoupili před svědky, dala Ballardová Rodriguezovi šepetem instrukce.

„Nikam je netlačte,“ vysvětlila mu. „Chceme jen vědět, co viděli, co slyšeli a co si pamatují z posledních okamžiků, než uviděli pana Raffu na zemi.“

„Jasně.“

Následujících čtyřicet minut zběžně zpovídali shromážděné svědky. Žádný z nich však neviděl samotný akt postřelení. Během rozhovorů vedených s každým svědkem zvlášť se před policisty začal rýsovat obraz přeplněného parkoviště, na kterém vládl totální chaos – většina lidí se s úderem pŕlnoci uchváceně dívala na ohňostroje a do toho létaly vzduchem kulky. Žádný svědek se nepřiznal, že sám střílel, ale většina jich připouštěla, že se mezi jejich sousedy někdo takový našel. Žádná svědecká výpověď se nezdála tak důležitá, aby opodstatňovala převoz daného svědka na policejní stanici k důkladnějšímu výslechu. Ballardová si tedy jen zapsala jejich adresy a telefonní čísla do bloku a řekla jim, ať očekávají, že se jim ještě ozve někdo z oddělení vražd.

Přivolala si k sobě Finleyho s Wattsem a zeptala se jich na první dojem z incidentu. Oba jí řekli, že oběť už po příjezdu nereagovala a vše nasvědčovalo zásahu padající kulky. Ránu totiž měla nahoře na temeni. Pak už se prý věnovali zvládnutí davu – drželi přítomné na odstup od oběti a dělali prostor zdravotníkům.

Když byla Ballardová s policisty téměř hotová, zavolala jí z Hollywoodského presbyteriánského léčebného centra Mooreová.

„Už je tady celá rodina a za chvíli se dozví, že to Raffa nepřezíje,“ prohlásila. „Co teď mám dělat?“

Chovat se jako zkušená inspektorka, pomyslela si Ballardová, ale nahlas to neřekla.

„Zdrž tam ty příbuzné,“ poradila místo toho parťače. „Už tam jedu.“

„Zkusím to,“ řekla Mooreová.

„Nezkoušej to, prostě to udělej,“ opáčila Ballardová. „Za deset minut jsem tam. Víš, jestli mluví anglicky?“

„Nejsem si jistá.“

„Tak to zjisti a napiš mi. Pro jistotu s sebou někoho přivezu.“

„A jak to vypadá u tebe?“

„Na závěry je ještě brzy. Jestli to byla nešťastná náhoda, tak tu střelec určitě nezůstal. A jestli to nebyla náhoda, tak stejně nemáme záznamy z kamer ani svědky.“

Ballardová ukončila spojení a zamířila k Rodriguezovi.

„Victore, potřebuju, abyste se mnou jel do presbyteriánské nemocnice,“ řekla.

„To není problém.“

Ballardová informovala Byrona, kam jedou, a požádala ho, aby až do jejího návratu zajišťoval místo činu.

Když odcházeli z vyasfaltovaného parkoviště k Rodriguezovu autu, všimla si, že mezi nábojnice dopadají první dešťové kapky.

4

Rodriguez cestou do nemocnice nehoukal, ale pro urychlení přesunu rozsvítil majáčky. Ballardová využila několika hluchých minut a zatelefonovala svému poručíkovi domů. Derek Robinson-Reynolds, šéf hollywoodských detektivů, se jí ozval okamžitě, protože už o případu věděl a sám v textové zprávě Ballardovou požádal, ať ho průběžně informuje.

„Ballardová, čekal jsem, že se mi ozvete dřív,“ řekl na úvod.

„Promiňte, poručíku. Museli jsme vyslechnout několik svědků, než jsme se trochu zorientovali. A taky jsem se právě doslechla, že oběť během převozu zemřela.“

„V tom případě to budu muset předat Západní divizi. I když vím, že už poslali všechny lidi na tu včerejší dvojnásobku.“

Za normálních okolností vyšetřovali vraždy lidé ze Západní divize. Robinson-Reynolds jim byl ochoten předat i tento případ, přestože věděl, že jeho kolega z oddělení vražd to ponese dost nelibě.

„To samozřejmě můžete, pane, ale já ještě nevím, jestli to vůbec vražda byla. O půlnoci tady spousta lidí střílela do vzduchu. Zatím nedokážeme posoudit, jestli šlo o nešťastnou náhodu, nebo o záměr. Právě jedu do nemocnice, abych se na oběť podívala.“

„Copak to žádný svědek neviděl?“

„Ti, co tu zůstali, ne. Ti viděli jen oběť ležící na zemi. A pokud někdo vůbec zachytil, jak se to přesně stalo, tak vzal roha dřív, než na místo dorazila hlídka.“

Nastala chvíle ticha, během níž poručík zvažoval další postup.

Byli jediný blok od nemocnice. Ballardová promluvila dřív, než stačil Robinson-Reynolds rozhodnout.